

[Morten Lange.]

lem er u hensigtsmæssig, hvilket på en række områder vil føre til, at lovene sikkert ikke vil passe så godt til de områder, de skal dække, som vi kunne ønske. Det, vi under udvalgsarbejdet i den forbindelse især har måttet fæste os ved, er, at disse lovforslag, hvad gartneriernes forhold angår, ikke er særlig veltilpassede. Det vil bestandig volde vanskeligheder at indpasse gartneriinteresser. Jeg lægger vægt på dette, fordi jeg tror, gartneriinteresser under den kommende udvikling i vort landbrug, set som en større helhed, vil komme til at spille en afgørende rolle. Jeg vil derfor meget håbe, at vi inden alt for længe må få gartneriets særlige interesser behandlet i en særskilt lovgivning.

Jeg kunne måske i denne forbindelse nævne, at det stadig væk er mærkeligt, at kolonihaver kommer ind under lovbestemmelser af denne art. Det kunne være ønskeligt også for dette område, som jo naturligvis fortrinsvis har rekreativ værdi, at få en særlig lovgivning, men al den slags er jo noget, vi kan se på, når disse lovforslag kommer til revision. Der er meget andet, som også kunne trænge til at blive gjort bedre — og i vid udstrækning også skærpet.

Vi har jo i udvalget — og nu igen her i salen — som sædvanlig hørt højreoppositionens sorgmodige klager. Jeg vil i den anledning blot sige, at hvis tiden havde været brugt til arbejde med lovforslagene i stedet for til disse udmærkede klagesange, havde de to partier sikkert fået større indflydelse på slutresultatet, så jeg skal derfor hilse klageråbene med idel tak; de har gavnet disse lovforslag ved at lamme oppositionens evne til at få dem forringet.

I sidste øjeblik, på et tidspunkt, da vi alle var klar over, at arbejdet i realiteten måtte afsluttes, kommer der så en forhandlingsskitse fra oppositionen, og den viser et par ganske interessante ting. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at presset for, at vi skulle ind i fællesmarkedet, vel nok i særlig grad er kommet fra venstre og de konservative. Det er også helt klart for os alle sammen, at skulle den ulykke overgå landet, var det nødvendigt med ret vidtgående foranstaltninger til beskyttelse af ikke mindst jordbruget, så at det kunne forblive på danske hænder. Det er jo heller ikke nogen

hemmelighed, at det er et af sigtene med den lovgivning, vi her behandler, og det er da også ganske interessant at se, at de i venstres og det konservative folkepartis forhandlingsskitse indeholdte forslag er af en sådan art, at selv personer med ringe juridisk indsigt eller med blot simpelt kendskab til fællesmarkedets regler kan se, at det, man tilbyder den danske befolkning, er en beskyttelse lig nul. Det er altså det skjold, som det konservative folkeparti og venstre vil gå med til at sætte op. Det kan kun øge vor agtpågivenhed i den kommende tid. Det er ganske klart, at fællesmarkedsspøgelset kun er manet i jorden for en tid i hvert fald, og vi må sørge for, at der bliver sat et effektivt brønddæksel over dette spøgelse.

Men tilbage til spørgsmålet om forhandlingsskitserne. Den indeholder en anden ting, som er lige så interessant. Den indeholder visse træk af venstres og de konservatives jordpolitik, og det er nøjagtig de samme kæpheste, der endnu en gang bliver redet for os: hvis vi bare fik lagt brugene sammen, så de blev større, hvis vi havde fri sammenlægning, hvis vi bare ophævede landbrugsforpligtelsen, ville dansk landbrug gå lykkelige tider i møde. Jeg anser denne vurdering for at være overordentlig hul, og den finder ingen støtte i det talmateriale, der foreligger om de enkelte landejendommers afkastning. Jeg synes, det var på tide, at man holder op med at komme med den slags overordentlig simple og sikkert lige så fejlagtige løsningsforslag. Det er ingen forhandlingsskitse, kun forslag, som må afvises af enhver, som er interesseret i en fornuftig jordlovgivning.

Tilbage har man fra de konservatives og venstres side kun det sædvanlige argument, når man behandler jordlovsspørgsmål, at det er sikkert ekspropriation, og følgelig må man så spørge de juridiske fakulteter ved de to universiteter. Det er da vistnok ved at blive noget, der udvikler sig til en uskik. Det er ganske givet grundlovens mening, at det er folketinget, der skal gennemføre love; skulle det vise sig, at vi kommer til at gennemføre love, som på et eller andet punkt kan antaste grundlovens bestemmelser, ja, så er det domstolenes opgave at underkende dem; det kan ikke være meningen, at de juridiske fakulteter skal fungere som